КРОВ ФЕЙРІ
КНИГА ПЕРША

КОРОЛЕВА ТРОЯНД

БРАЯР БОЛЕЙН

БРАЯР БОЛЕЙН

Королева троянд

Queen of Roses

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Readcraft.

Оригінал: Queen of Roses, Briar Boleyn.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

Пролог

Кинджал розтяв повітря, свистячи, мов птах.

Бігти було нікуди. Мене тримали міцно.

Спалахнув тріск енергії, і по кам'яній залі прокотилася ударна хвиля.

Я заплющила очі, готуючись.

Звідкілясь неподалік долинали звуки бою. Гуркіт, брязкіт. Клинок, що проходить крізь надто м'яку плоть. Всередину й назовні.

Я чула знайомий липкий запах крові.

Чи був час, коли я б його не впізнала? На моїх руках завжди була кров, так чи інакше.

Навіть без зору я відчула мить, коли *він* наблизився. Подих застряг у горлі. Повітря стало холодніше.

Він ішов.

У моїй голові знову й знову лунав його голос, що викрикував моє ім'я. Його голос був могутніший за море. Первісніший за зорі. Моє ім'я було на його вустах, коли він обіцяв невимовну темряву всякому, хто стане між нами.

Я відчайдушно хотіла битися поруч із ним, але тіло було надто слабке, щоб ворухнутися.

Я слухала дзвін клинків за межами зали. Але могла лише лежати там, де впала, хапаючи кожен поверховий подих.

Як дивно.

Спершу я його ненавиділа. Можливо, частина мене ненавидить і досі.

Але одне було певне…

Він був повітрям, яким я дихала. Я не могла жити без нього.

Книга 1. Розділ 1

Того дня, коли померла моя мати, я читала книжку під її ліжком.

Це було моє улюблене сховання. Важке дубове ліжко з чотирма стовпами здіймалося над підлогою щонайменше на два фути. Саме стільки місця й треба маленькій дитині. Я лягала на живіт, підперши підборіддя руками, і поволі гортала важкі сторінки фоліанта, що коштував більше, ніж я могла собі уявити.

Найбільше мені подобалися малюнки. Найулюбленішими були створіння. Чим страшніші, тим краще. Того дня в моїх маленьких руках лежала *Книга звірів, дивовижних і рідкісних* славетної мандрівниці Лореї з Анселма, і я розглядала оздоблені мініатюри. Спершу йшли легендарні чудовиська: велетенські граки, фенрири, ґелерти, ексмури, глатисанти й таке інше.

Далі йшли ті, яких Лорея нібито бачила на власні очі. Саме тут я їй сильно не довіряла, хоч усе одно жадібно пожирала поглядом чарівні зображення створінь із царств, де жили фейрі. Кожне здавалося фантастичнішим за попереднє. Нікси з гострими зеленими зубами, що жили під водою, невеликі, але смертельно небезпечні. Вродливі пуки з густим темним хутром. Сприґани з грізним розлогим гіллям і ґвіліони, що блукали в тумані й сутінках і заводили бідолашних подорожніх не туди, куди вони йшли.

А найулюбленіший мій, наґл, хитрий водяний кінь-перевертень, якого чомусь завжди малювали самцем. Тепер я розумію, що мені, певно, просто подобалося саме слово.

Іноді мати лягала на підлогу поруч і читала підписи вголос. Іншим разом сідала біля ліжка з власною книжкою, і ми так просиджували годинами, тихо задоволені товариством одна одної.

А ще бувало, що вона просовувала голову під ліжко, нахилялася поцілувати мене в щоку й зникала, зайнята власними справами у своїх покоях чи деінде в замку.

У сонячні ясні дні я стежила, як її спідниці ковзають по вежі, і мені було добре. Вона була моєю матір'ю. Вона була всім прекрасним, усім добрим. Усе, що я знала про те таємниче почуття, яке зветься любов'ю, було пов'язане з нею.

Менше щастило мені в ті дні, коли з'являвся батько. Здебільшого я спершу чула запах хмільного, а вже потім важке гупання його кроків. Тоді в полі зору з'являлися його товсті м'язисті ноги.

І мені ставало тривожно. Я відповзала глибше під ліжко, затягуючи книжку за собою в півморок.

Мати тихо щось йому шепотіла, тягнула його за руку, і невдовзі вони обоє зникали, зачинивши двері: йшли до сусідньої вітальні, або на прогулянку садами, або на об'їзд містом верхи.

Вона вміла його роззброїти, зачарувати, переконати. Її голос був лагідний, а його гучний і грубий.

Я любила її. Я боялася його.

Та вони обоє були моєю родиною.

До того дня.

Запах медовухи ввійшов раніше за нього. Присягаюся, я відчула його ще до того, як ми почули стукіт.

Мати швидко пішла до дверей. Чи мені здалося, що її серце забилося частіше? Інколи мені здавалося, що ми так злиті одна з одною, що я відчуваю кожне її почуття. Здебільшого це втішало. Але не сьогодні.

Я чула їхні голоси біля порога й молилася, щоб він пішов геть.

Натомість голоси стали гучнішими. Батько ступив досередини.

Я стежила за ним, бачачи лише від колін до підлоги, як він міряв кроками вежу. Навіть його щиколотки здавалися злими.

— Може, спустимося до саду? — Голос моєї матері був заспокійливий і тихий, мов теплий літній вітерець. Від нього здавалося, що нічого поганого не може статися.

Ноги батька завмерли. Я затримала подих, сподіваючись, що він погодиться й піде.

Запах медовухи був різкий. Він перебивав усі чуття, глушив аромат свіжих трав: лаванди, розмарину й гілочок горобини, що мати розсипала по підлозі кімнати.

— День чудовий, — прошепотіла вона. Я бачила, як вона підійшла до вікна й відсунула камчату завісу.

З цієї відстані я бачила її всю. Висока, велична, з довгим золотистим волоссям, що спадало по спині мерехтливими хвилями й вилискувало, мов пряжене золото. Вона була в розкішній сукні глибокого багряного кольору, оздобленій химерною золотою вишивкою, що іскрилася й виблискувала на кожному русі. Сукня текла довкола неї, мов вогняна ріка, і шлейф розстилався позаду морем м'якої червоної тканини. Шкіра її була бліда, як місяць, а очі сяяли мудрістю й таємницями.

Як міг батько не бути зачарованим?

— Закрий, жінко. Світло занадто яскраве на мій смак. — Голос батька був різкий, слова в'язли. Він добряче перебрав.

Я трохи далі відсунулася під ліжко, хоч і знала, що він мене не побачить. Жодного разу не помітив мене там. На добре чи на зле, він бачив лише її.

— Невже чоловікові не можна прийти до спальні дружини й дістати щось, крім презирства та прохання піти геть? — Його ноги рушили туди, де мати стояла біля стрілчастого вікна.

— Звісно, можна. — Її голос був легкий, захеканий. Я чула, що вона шукає слова, силкується знайти, як його вгамувати. По-дитячому палко я ненавиділа його за те, що він не цінує її старань. — Я думала, тобі сподобається прогулянка в садах. Зазвичай ти любиш...

— Я прийшов сюди не заради власної втіхи, а щоб нагадати тобі твоє місце при моєму дворі.

У вежі на мить стало тихо.

— Яке ж це місце, мій пане?

Я почула, як батько видав звук, схожий на гарчання, сповнене гіркоти й гніву.

— Не кидай мені виклик.

— Я б ніколи цього не зробила, як ти й сам добре знаєш. — Голос матері був лагідний, але з відтінком смутку.

Мені стало злісно за неї. Чому вона має бути така сумна? Чому він має бути такий злий? Невже він її не любив?

Я пригадала, що він не заходив до її кімнати вже багато місяців. Те, що для мене було благом, для неї, мабуть, означало щось інше.

— Я сумувала за тобою, — сказала вона. — Ти давно не навідував мене.

Повисла пауза.

— Я знаю, що ти проводиш багато часу з дочкою лорда Бесвіка, — продовжила вона. Я побачила, як на її щоках розквітає рум'янець. — Еттард мила дівчина, чи не так?

Ще одна пауза.

— Я розумію, знаєш. — Мати говорила квапливо. — Звісно, тобі потрібна зміна товариства. Але я рада, що ти повернувся до мене. — Смуток у її голосі я відчувала майже тілесно. Мені хотілося простягти руку й узяти її за долоню, обійняти її, втішити, запевнити в моїй любові, бо мій батько навіть не намагався цього зробити.

Він і далі мовчав.

Тоді я зрозуміла, що ця пауза була винною. Він був винен. Навіть дитиною я здогадалася, що буде далі, і стислася.

— Вона красива жінка. Вона є всім, чим не є ти, — почула я, як він виплюнув. — Я був дурнем, що одружився з тобою, Іґрейн. Трійця знає, як я проклинав той день.

Я майже відчула хвилю ненависті, коли вона вдарила матір, а потім хвилі болю, коли ці слова проникли їй глибоко в серце.

— Мені треба було вирватися. Ти був шляхом. За це я завжди буду тобі вдячна, — прошепотіла вона, майже сама до себе. — Але ж ти й мені дав обітниці. Обітниці вічної любові. Невже ти забув...

— Вдячна, ага. Саме цього я від тебе й чекаю. То чого ж ти дивишся на мене з докором на обличчі? — загарчав мій батько.

Звук, з яким його долоня вдарила матір по обличчю, був такий раптовий, що я ледь не скрикнула.

Я дивилася, як мати повільно осідає на підлогу, а її багряні спідниці розпросторюються навколо її ніг, мов пелюстки троянди. Руки вона притиснула до обличчя. З її губ ринула кров.

Мені кортіло закричати, кинутися до неї, але я натомість прикусила губу, так сильно, що відчула смак заліза. Я шукала

її погляд, намагаючись змусити її подивитися на мене, але було так, ніби я раптом стала привидом у кімнаті. Вона не дивилася на мене, де я лежала під ліжком, хоч як пильно я вдивлялася.

Дивлячись на її закривавлене обличчя з жахом, я раптом збагнула. Я зрозуміла, звідки взялися її інші дрібні поранення. Численні порізи й синці, які вона поспіхом ховала й вигадувала для них історії.

Вони були від нього. Його дотик завдав їй болю.

Мене охопив спалах вогняної люті й жадання, якого я ніколи раніше не знала. Я відчула лють маленької дитини, що бачить несправедливість світу й хоче простягти руку та зупинити її будь-якою ціною.

Я уявила, як мої маленькі кулачки гамселять по непорушних грудях батька, і прикусила губу ще дужче.

Картина була смішна. Я нічого не могла вдіяти. Я проковтнула гордість і лишилася, де була.

Мати спробувала ще раз.

— Ти давав мені обіцянки. Благаю, не забувай любові, що була між нами. Якщо ти не можеш дотримати обітниці, якщо не можеш бути вірним...

— А чому я маю бути вірним? — заревів мій батько. — Такій, як ти. Коли є безліч жінок, добрих жінок, бажаних жінок, *людських* жінок, що готові кинутися до моїх ніг. — Він трохи похитнувся на ногах. — Гадаєш, я не знаю, що ти зробила зі мною? Коли змусила мене скласти ті *обітниці*?

Мати заплющила очі, потім підняла руку й витерла кров з рота об спідницю. Руки лягли на коліна, вчепившись у рубінову тканину сукні, ніби в рятівну линву.

— Ти знаєш, яку обітницю дав, — сказала вона тихо. — Чи хотіла я цього, чи ні, її не скасувати. У нас є дочка.

— Ти говориш мені про обітниці! — Голос батька гримнув, мов удар грому. — Ти обманула мене. Ти мене зачарувала. А тепер глянь на мене! Чоловік, як я, у пастці, що її поставили фейрі! Що ж, є один спосіб її розірвати, Іґрейн. І ти знаєш це не гірше за мене.

Цього разу йому довелося нахилитися, щоб вдарити її по обличчю. Почувся хруст, і коли він відступив, я побачила, як із носа матері хлинула кров.

— Прошу...

Вона все ще не дивилася на мене. Я так стисла сторінки книжки, що почула, як одна розірвалася. Я обіцяла бібліотекареві берегти коштовний том.

Тепер мені було байдуже. Хай сторінки розлетяться за вітром. Моя люба мати *стікала кров'ю*.

— Прошу. — Її голос упав майже до шепоту, ледь шерех листя.

— Жоден інший чоловік не витримав би шлюбу з такою жінкою так довго. Жоден інший не стерпів би принижень, ганьби. Усі пліткують, я знаю, що пліткують. — Запинки в голосі батька стали глибшими.

— Ніхто не пліткує, мій пане. Хіба вони не бачать любові між нами? — Кров стікала по її щоках, мов сльози. — Хіба вони не бачать доказу цієї любові в нашому дитяті?

Я відчула, як по моєму обличчі течуть сльози. Мамин смуток віддзеркалився в мені.

— Брехня! — крикнув мій батько. — Ти розсіваєш брехню, Іґрейн. Ту саму брехню, яку розповідаєш мені всі ці роки. Вдаєш, ніби ми щасливі. Вдаєш, ніби все це щось інше, ніж найогидніша мерзота.

— Я була щаслива, — прошепотіла мати. — Я була щаслива. Ти врятував мене від значно гіршого. Навіть тепер я не

жалкую.

Донині не знаю, чи почув він слова, які вона прошепотіла.

А тоді вона подивилася на мене. Її ефірні блакитні очі зустріли мої з такою силою, що я відчула це аж у кістках. Ці слова були для мене, не для нього. Я зрозуміла.

Вона відвела погляд і подивилася на мого батька, піднявши руки й повертаючи їх так і сяк.

— Я безборонна перед тобою, мій пане, і ти це добре знаєш. Благаю тебе востаннє, заради нашої дитини...

Але було марно.

Ноги батька знову перетнули моє поле зору, затуляючи матір.

Він почав верещати, жахлива тирада. Обзивав її страшними іменами. Вивергав слова надто мерзенні, щоб їх переказувати.

Звідки взялася вся ця ненависть? Чому я ніколи її раніше не бачила? Мати ховала її від мене. Захищала мене. Її любов була всеосяжна. Але вона була й завісою, що затуляла від мене правду.

Його рука ходила туди й сюди, коли він бив її знову й знову.

Я щільно заплющила очі, сльози лилися рясно, змочуючи сторінки книжки й даруючи ніксам справжню воду, щоб плавати.

Мати не відбивалася. Не кричала. Не пробувала ні втекти, ні дати здачі.

Мабуть, вона гадала, що він отямиться, зрозуміє, що робить, і візьме її в обійми, як, певно, робив незліченну кількість разів раніше.

Та цього разу він не зупинився.

Я тримала очі заплющеними, аж поки важкий глухий удар не змусив мене розплющити їх знову.

Голова матері вдарилася об кам'яну стіну поруч.

Коли я розплющила очі, вона вже хилилася, падала. Її сапфірові очі були відкриті й скляні, коли тіло вдарилося об підлогу. Вона лежала на боці, нерухома й тиха.

Мені було лише п'ять років. І все ж я знала, що вона мертва.

Ноги батька заклякли на місці.

Чи впаде він на коліна? Чи розридається, мов дитина, оплакуючи тяжкий гріх, що вчинив? Чи покличе мене, пригорне до грудей?

Його ступні рушили.

Гупаючи по підлозі, він побіг до дверей і розчахнув їх.

Він почав кричати про допомогу, кликати слуг.

Я знала, що буде далі. Жодного каяття не буде. Він скаже, що це нещасний випадок. Ніхто не поставить його слова під сумнів.

Адже він був їхнім королем.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/queen-of-roses/